

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2023

Říjen 2023

Vydávat svědectví je naše povinnost

Všemohoucí a laskavý Bůh je součástí lidských dějin jako Stvořitel, Pán celého vesmíru. Boží zjevení se v plnosti uskutečňuje v příchodu Božího Syna, který vydává svědectví o jednotě s Otcem: „Já a Otec jsme jedno“ (Jan 10,30).

Ježíšovo svědectví o nebeském Otci je pozváním, ale také výzvou, aby křesťan v každé době prožíval autenticitu svého křesťanského povolání. Hlas Jana Křtitele může být impulsem k naplnění tohoto záměru.

Hlas znějící na poušti

Známý spisovatel Antoine de Saint-Exupéry říká: „Poušť je krásná v tom, že v sobě někde skrývá studnu.“ Studna poskytuje osvěžující vodu, která je zdro-

jem života. Vyprahlé místo ožívá ve chvíli, kdy pocítí dotek čerstvé vody. Vyschlá země se mění na kvetoucí zahradu, ve které hýjí různorodý a pestrý život. I člověk potřebuje pramen vody, která ho osvěžuje a poskytuje novou sílu na překonávání problémů, které jsou součástí lidského života. *Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo*

se však napije vody, kterou mu já dám, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného. (Jan 4,13-14). Ježíš dává nový život každému, kdo projeví touhu po obnově a naplnění života. V tom je smysl svědectví Jana Křtitele o Ježíši: „Hle, Beránek

Boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29). Ježíš dává člověku nový život v Duchu Svatém. Osvobozuje od každého hříchu vždy, když člověk projeví touhu po daru Boží lásky a stává se spolupracovníkem Boží milosti, poušť lidské hříšnosti se působením Boží lásky může měnit na místo setkání s Dárcem této lásky. Cesta spásy má začátek v prvotním obrácení a ve stálé formaci ducha, který touží po novém životě v Duchu Svatém. Tato skutečnost představuje důležitost Janova hlasu, který vydává svědectví právě o tomto poslání Božího Beránka.

Osobní svědectví – ne silná slova, ale věrné skutky

Je důležité si uvědomit, že Janovo svědectví přichází ve chvíli, kdy se Židé z Jeruzaléma zabývají jeho projevem a snaží se o bližší identifikaci této osoby. S velkou pokorou Jan zdůrazňuje roli Mesiáše a sám zůstává v pozadí. V osobě svatého Jana Křtitele nacházíme svědka Ježíšových skutků. Člověk víry přijímající Krista do společenství svého bytí má se stejným způsobem projevat jako ten, který je schopen svědčit o Ježíšově přítomnosti ve svém osobním životě. Sám Ježíš položil důraz na věrnost slovu, které nabývá síly svědectví v konkrétním projevu jeho božského poslání. Židům, kteří neustále pochybovali o jeho poslání, řekl: *„Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“* (Jan 10, 37-38).

Ježíšovi učedníci se stali svědky jeho skutků; proto je pozval k účasti na jeho životě. V Ježíšově řeči na hoře nacházíme výzvu: *„Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“* (Mt 5,16).

Apoštol svatý Petr o křesťanech mezi pohany píše: *„Veďte mezi pohany vzorný život. Oni sice o vás mluví jako o špatných lidech, ale když budou pozorovat, že konáte dobro, budou velebit Boha v den navštívení.“*

(1 Pt 2,12). Životní poselství obsažené v těchto slovech apoštola Petra se vztahuje i na křesťany v současném světě. Aktuálnost slov je o to naléhavější, že i současný svět má svou optiku nastavenou na křesťany ne vždy jako objektivně kritickou.

Papež Celestin VI. před více než sedmi stoletími napsal *Listy lidem*. V jednom z nich, který nazval *Dopis národu, který se nazývá křesťanským*, vyčítá: „Kdo má vinu na tom, že evangelium bylo opuštěno? Všichni mají na tom vinu, ale obzvláště ti, kdo se nazývají a myslí si, že jsou křesťané. Na nás spočívá největší zodpovědnost; na nás, kteří se vychloubáme tím, že jsme následovníky Krista, a honosíme se, že jsme zachráněni jeho křtem vody a krve.“ Možná se někomu budou tato slova zdát jako příliš tvrdá a přehnaná, pokud jejich pravdivost chceme aplikovat na naše časy. Ale přijmout pozvání ve společenství Církve svátostným křtem a následně zasvěcením se Kristu vyžaduje být věrným svědkem v každé době a před tváří tohoto světa vydávat svědectví pravdě, kterou jsme přijali, je přece rozdíl čist v Písmu svatém slova Ježíšova vyznání: „*Já jsem cesta, pravda a život*“ (Jan 14,6) a zároveň v konkrétních okolnostech jít cestou, kterou kráčel Ježíš, žít pravdu, kterou je Kristus sám, a naplňovat život věností slovu, které nás identifikuje s naším křesťanským povoláním. Svědectví je osobní iniciativou a vyjadřuje poznání nebo přesvědčení pravdy, kterou se člověk angažuje prožíváním Boží přítomnosti v různorodých okolnostech života.

Svědectví v lásce a pravdě

Křesťan přijímá pozvání žít s Kristem v pravdě. I pro život Ježíšových

následovníků v současné době je aktuální vodítko: „*Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.*“ (Jan 8, 31-32). Kristus nemluví o vnější svobodě; dominantní je vnitřní svoboda, kdy se člověk dokáže

zřeknout jakéhokoli projevu egoismu, aby byl otevřen pro svědectví praktického života. Konkrétní skutky ve vztahu nejen k Bohu, ale i k bližnímu jsou zásadním požadavkem pro svědectví věrnosti. *Caritas in veritate* hovoří o Ježíšově svědectví: „*Láska v pravdě, jejímž svědkem se Kristus stal svým pozemským životem a především svou smrtí a zmrtvýchvstáním, je základní hybnou silou opravdového rozvoje každého člověka a celého lidstva. Každý nachází své dobro přijetím plánu, který s ním má Bůh, aby ho v plnosti uskutečnil: v tomto plánu totiž člověk nachází svou pravdu a tím, že ji přijímá, stává se svobodným*“ (*Caritas in veritate*, 1). Pravdu jako naplnění identity křesťanského povolání a zároveň i svědectví je

třeba neustále hledat a nacházet v realizování lásky, která poukazuje na identitu ohlašovaného slova a jeho realizaci. Svatý Otec František při předvánočním setkání ve Vatikánu se členy římské kurie 21. prosince 2015 hovořil o ctnostech. Lásku a pravdu představil jako dvě neoddělitelné ctnosti křesťanského života: „činit pravdu v lásce a žít lásku v pravdě“ (srov. Ef 4,15).

Toto spojení je vzájemné takovou mírou, že „láska bez pravdy se stává ideologií destruktivního dobráctví a pravda bez lásky se stává slepým soudcovstvím“. V tomto kontextu můžeme i my přijmout povzbuzení apoštola Jana: „*Děti moje, nemilujme jen slovem a jazykem, ale skutkem a pravdou*“ (1 Jan 3,18). Je to výzva ke svědectví osobního a věrného vztahu k Bohu, ze kterého pramení i samotné Boží pozvání ke svatosti života. Boží pozvání ke svatosti není autoritativním projevem Boží vůle vůči člověku, není to autoritativní a jednostranné rozhodnutí. Bůh zve, člověk ve svobodě své vůle odpovídá. Člověk vydává svědectví právě tím, že žije ve shodě s Boží vůlí.

Svědectví, které přivádí ke svatosti

Povolání ke svatosti života vyžaduje křistocentrické nasměrování, protože Ježíš Kristus jako jediný prostředník nás přivádí k prameni svatosti, kterým je Bůh sám. Ježíš nám říká, jak máme žít, a odhaluje důvod, pro který žijeme. „Bůh nás stvořil a v Ježíši jsme Boží děti. Pocházíme z Boží lásky. Jsme zde, abychom Boha znali, milovali a sloužili mu – abychom odhalovali, objímali a pomáhali mu v našich bližních. Ježíš nám ve svém evangeliu vysvětluje tyto pravdy a ve světle těchto pravd nám vysvětluje, co se od nás v životě očekává. Vysvětluje nám, že máme sloužit všem našim bratrům a sestrám, máme sloužit světu.“ Cesta dokonalosti se má uskutečnit v životě osobní víry jednotlivce, ale zároveň ve společenství svaté Církve. Papež Benedikt XVI. v proslovu k bohoslovcům řekl: „Svatost Církve je především objektivní svatostí samotné osoby Krista, jeho evangelia a jeho svátostí, je svatostí té moci z výsosti, která ji oživuje a podněcuje. My musíme být svatí, aby se nevytvářelo jakési protirečení mezi znamením, kterým jsme, a skutečností, kterou chceme označovat.“ V těchto slovech emeritního papeže nacházíme vodítko pro konkrétní způsob našeho křesťanského jednání, jehož ovocem je soulad mezi vyznávanými pravdami víry, tedy naší vírou a našimi skutky v celém spektru postojů, ve kterých jsme konfrontováni s pravdou. Právě v tomto kontextu přijímejme povzbuzení Církve: „*Kdo věří v Krista, stává se Božím synem. Toto adoptování za syna ho proměňuje a umožňuje mu následovat Kristův příklad*“ (KKC, 1709).

Kristus je prvním velkým svědkem Boha, je věčné Slovo Otce, které žádá, aby se uvěřilo jeho osobě. A nejen osobě, ale také jeho slovu a poslání. On sám povolává apoštoly, aby oni byli jeho svědky - „až na konec země“ (Sk 1, 8). Apoštol Jan říká: „Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli společenství s námi“ (1 Jan 1,3). Svatý Augustin připomíná: „Bůh chtěl, aby lidé byli jeho svědky.“ Vydávat svědectví – jak o něm uvažujeme v těchto chvílích – je předávání křesťanského poselství. Uskutečňuje se slovy, skutky, každodenním životem podle výzvy samotného Krista, ale i schopností obětovat život k pravdě, kterou považujeme za hodnotu cennější než naše pohodlí, a v jistých okolnostech přesahující život. Je to pravda přijímaná se záměrem předat ji jiným lidem. Tak učinil i Ježíš. Vydal svědectví pravdě – obětoval se, abychom měli život.

Svobodné a bezvýhradné darování vašeho života Kristu a bližním je asi tím nejnaléhavějším svědectvím pro společnost, ve které se zisk stal idolem.

SV. JAN PAVEL II.

(podle KN)

Misionáři máme být kdekoli, dokonce i doma

Každý člověk vlastní cosi, co má nějakou hodnotu. Má něco, co se dá změřit, zvážit, finančně ohodnotit. To, co má, si může nechat pro sebe, ale může se o to i rozdělit. Někdy se dělí velmi nerad, neboť z toho, co má, mu ubude. Bojí se, že mu to bude chybět. Vlastníme však i takové hodnoty, na které se nemůžeme takto dívat. Proto se nejednou stává, že člověk ani neví, co má, jakou hodnotu vlastní. Máme své rodiny, příbuzné, přátele, to je k nezaplacení. Jak málo si

uvědomujeme, jakou cenu má zdraví, a to hlavně tehdy, když jsme zdraví.

Jednou z velkých hodnot pro nás je víra, náš vztah k Bohu. Když člověk pozná její hodnotu, umí se z ní radovat, uvědomuje si, co mu přináší v každém dni i každém okamžiku. Jako věřící lidé bychom si měli toto uvědomovat – ve víře máme něco vzácného a dobrého. Víme z dávných dějin, i ze současnosti, že mnozí byli za svou víru ochotni i zemřít.

A toto bohatství je něco, o co bychom se měli umět podělit, měli bychom z něj předávat dál. Tento postoj vyplývá z našeho křtu.

Znát svou víru jako hodnotu

Pokud věřící prožívá svůj vztah k Bohu jako něco cenného, cítí-li přínos v konkrétním životě, pokud si uvědomuje, že kráčí vstříc plnému setkání s Ježíšem Kristem ve věčnosti, tak se z víry umí radovat. Když poznáme sebe samé, své nehlubší potřeby a své směřování k věčnosti, pak si uvědomujeme, že Ježíš Kristus je důležitý i pro jiné. Máme kolem sebe lidi, které máme rádi, a proto jim chceme dopřát to nejlepší. Předávání víry je projev lásky. Těm, které milujeme, chceme dát tento dar, chceme s nimi žít ve společenství víry nyní i ve věčnosti. Upřímně věřící rodiče trpí, když jejich děti nebo vnoučata tento dar odmítají, nebo jej odhodili. Když miluji člověka, zajímám se o jeho spásu.

Jděte do “celého” světa

Všichni známe tato slova Pána Ježíše, která řekl apoštolům před svým nanebevstoupením. Je to takzvaný misijní příkaz. Všichni misionáři se k němu hlásí a od něj odvozují své poslání. Chápeme je především jako příkaz jít dál, daleko do širého světa k těm, kteří Ježíše ještě neznají. Dějiny křesťanství nám vypráví o mnoha obětavých svědcích, hrdinech, kteří obětovali své zdraví i životy za hlásání evangelia v náročném prostředí, vystavení mnoha rizikům. Ty považujeme za misionáře. Je to a navždy i zůstane jako něco specifického a hrdinského – zasvěcení se takovému způsobu života. I ti, kteří nejsou misionáři v tomto smyslu slova, mají myslet na spásu všech lidí a podporovat misijní činnost Církve.

Dal jsem slovo "celého" do uvozovek. Udělal jsem tak záměrně. Ježíš posílá své do celého světa, nevyjímajíc ten, ve kterém dennodenně žijeme. Do tohoto světa

posílá nás, abychom v tomto našem prostředí byli skutečnými misionáři – bez uvozovek. Svátostí křtu jsem poslán, abych tam, kde žiji, ohlašoval Ježíše Krista. Máme začít už doma, v rodině, v blízkém sousedství. A víme, jak je to nejednou těžké.

Jak mám a můžu já evangelizovat?

Mezi mnoha katolíky je zakořeněné chápání, že úkol ohlašovat nepatří jim, ale jen kněžím nebo řeholníkům. Brzdí nás, že se cítíme nekompetentní pro tento úkol. Řekneme si, nemáme na to vzdělání, to je pro odborníky. I když nejsme vystudováni nebo vysvěceni, ale jsme pozváni žít život s Kristem, jsme povoláni usilovat o dokonalost. Dobrý život věřícího člověka je tou nejlepší evangelizací. V knize *Zpráva El Grecovi* Nikos Kazantzakis cituje starou moudrost: „Řekl jsem mandlovníku: ‚Bratře můj, vyprávěj mi o Bohu‘ - a mandlovník rozkvetl.“ Aby rozkvetla víra kolem nás, je třeba, aby rozkvetl náš život víry, aby náš křesťanský život byl autentický. Vidíme to na životě světců. Tam, kde se objevili a žili opravdově svou víru, tam kvetla i víra jiných. Stali se hlasateli svým životem. A to je ten nejjistější způsob ohlašování i dnes. Nejednou se stává, že my pokřtěni jsme jim překážkou. Lidé se na nás dívají nejen s nárokem, ale i s velkou kritičností. Chtějí, abychom byli jiní. Když evangelium ovlivní náš život, tato změna bude působit jako pozvání pro lidi v našem okolí.

Nestyď se za mě a evangelium

Prožíváme nelehké období dějin Církve. Všude se zdůrazňují selhání jejích členů, hlavně ze strany kněží. Toto přivedlo celou společnost k velmi nízkému mínění o Církvi a způsobilo to, že mnozí katolíci se za ni stydí. Cítíme se nejisté a neradi se přiznáváme k tomu, že patříme do tohoto společenství. Stydíme se přiznat ke své víře, bojíme se, že nám někdo řekne: „Podívej se na tohoto; hele, jak žijete; co mi vy chcete říkat?!“ Bohužel selhání patří k životu člověka a ani my věřící členové Církve nejsme imunní vůči pádům. My nehlásáme sebe, ale Ježíše Krista. Nesmíme na něj zapomenout a ani navzdory selháním nesmíme zapomenout na nádherné příběhy mnoha hrdinů. A i v dnešní době je jich více než těch, kdo selhávají. Církev je více než několik kněží, kteří nepochopili své

poslání. Ve světě je 1,2 miliardy katolíků. A mnozí z nich dennodenně do všech oblastí lidského života počínaje školami a konče věznicemi přináší něco obdivuhodného. Patříme do společenství, které zformovalo miliony světců, kteří byli schopni obětovat svůj život za druhé. Patříme do společenství, které vede školy, kde denně po celém světě přicházejí miliony dětí a studentů, aby obdrželi vzdělání a výchovu. Církev se i dnes stará o staré a nemocné ve svých zařízeních, kde obětavě pracují řeholní sestry a laici. Pryč s pesimismem. Vyprávějme si o tom, nezapomeňme na svou historii i na tento svůj příběh, který jako společenství věřících žijeme. Nedovolme, aby hlas médií byl silnější při zdůrazňování selhání než pravda o mnoha úžasných věcech, které se denně dějí. Mluvme o velkých věcech, které Pán dělá ve své Církvě (srov. Lk 1, 49). Nechceme být arogantní, ale buďme odvážní a hrdí.

Využívat všech prostředků ke hlásání

Někteří z nás mají špatné zkušenosti s výtvarnými moderními techniky, s médii.

Považují je dokonce až za vynález špatného ducha. Co se stane z těchto prostředků, ať to bude něco dobrého nebo špatného, to závisí i na nás. Mohou se stát nástrojem hříchu, ale i prostředkem něčeho dobrého. Samotný stroj není podstatný. Podstatný je obsah. A ten můžeme my do něj vložit. My jej můžeme předělat i na nástroj evangelizace. Nestací se zlobit či nadávat, co je tam špatného.

A už i tím, že to zlo nepoužijí, způsobím, že přestanou mít zájem to tam vkládat. Ale dejme tam dobré věci, šířme je a zajímejme se o ně. Zde je místo pro odborníky v této oblasti a také mistry pera, abychom zajímavým způsobem i prostřednictvím internetu šířili poselství evangelia. Mluvme o tom, co vidíme v televizi, co je na internetu. Říkejme o tom druhým, povzbudíme je k jeho sledování.

Když jdeme například na návštěvu nebo hledáme vhodný dárek ke svátku, podarujme dobrou knihu, která potěší a povzbudí. Nemusí to být hned nějaká sbírka kázání či poučení. Ale kolik hodnotných věcí můžeme najít v dobrých obchodech. Nebo máme knihu, kterou jsme přečetli, a něco nám ta kniha dala. Posuňme ji dál. Podarujme pěkný obraz. Ať i naše přebytky jsou znamením kultury víry. Co máme ve svém okolí, na co se díváme, co posloucháme, co tvoří

kulturu našeho prostředí, to nás také ovlivňuje. Vtiskněme pečeť víry našemu prostředí. Nejen kříže na hřbitově mají připomínat, že žijeme v křesťanském prostředí.

Svědectví společenství

V našem prostředí je rodina a farnost místem, kde prožíváme svou víru. Už samotná moje lidská a křesťanská přítomnost je prostředkem ohlašování. Pokud tam nejsem, chybím i těm druhým, chybí jim mé povzbuzení. Život dobrého společenství, které usiluje o dobré vztahy, o vzájemnou lásku, je povzbuzením i pro jiné. Má to být život. „Živý“ život. Nemám být jako jeden ze sloupů v chrámu. Ale mám se aktivně zapojit do slavení, prožívat radost ze společného slavení.

Matthew Kelly ve své knize *Znovu objev katolicismus* píše: „Viděl jsem v televizi rozhovor s židovským vědcem. Tématem diskuse byl vliv, kterým Ježíš poznamenal lidské dějiny. Nakonec vědec uzavřel: ‚Dosah tohoto muže na lidskou historii je nepopíratelný. Muž jménem Ježíš způsobil, že svět už nikdy nebude jako dřív. Ježíš způsobil, že muži a ženy už nikdy nebudou přemýšlet jako dřív. Bez ohledu na to, zda věříme nebo nevěříme, že byl Božím Synem, tento muž, který chodil po zemi před dvěma tisíci lety, způsobil, že muži a ženy už nikdy nebudou žít jako dřív, už nikdy nebudou takoví jako dřív.‘“

A na tomto máme možnost i my pracovat. Uděláme-li Ježíše Krista více přítomného v našem prostředí, tak našemu světu dáme něco nádherného. Jedna věc je jistá: cokoli děláme nebo neděláme – to vše rozhodne o budoucnosti lidstva a světa. Naším úkolem je přivést lidi k poznání a přesvědčení, že Bůh zamýšlí zlepšit jejich život, dává novou kvalitu jejich životu.

Náš čas

Pokud jde o náboženský život, nechceme dívat jen do minulosti a jakoby jen cosi udržovat. Máme cítit zodpovědnost za budoucí generace. Evangelium nám bylo dnes zapůjčeno, svěřeno, abychom se

zajímali a starali, jak ho předat dál. Lidem kolem nás. V této době máme podíl na tom, jakou Církev zdědí naše děti a vnuci. Bůh nám svěřil tuto svou vinici, máme být dobrými správci. Je to zodpovědnost, kterou je třeba brát vážně. A zároveň víme, že ohlašováním se měníme i my sami. Ohlašování proměňuje i nás.

*Epocha misí ještě neskončila, Kristus stále potřebuje velkorysé muže a ženy,
aby se stali posly radostné zvěsti až po kraj světa.*

SV. JAN PAVEL II.

(podle KN)

Modlitba růžence se formovala šest století

Navázala na mnišskou tradici opakování modlitby Otče náš (z toho vznikl pojem páteřky), léty se měnila a její dnešní podobu známe díky dominikánům. O modlitbě posvátného růžence nám povyprávěl jeden z nich - Alan Ján Dely OP.

Jak a kdy vznikla modlitba růžence?

Trvalo zhruba šest století, než se zformovala do podoby, jak ji známe dnes.

V 11. století se v kláštorech rozšířila modlitební praxe, která spočívala v recitování 150 *Otčenášů*. Sloužila jako náhrada modlitby breviáře, sestávajícího ze 150 žalmů, zejména pro mnichy, kteří nebyli schopni aktivně se do ní zapojovat. Z klášterů se rozšířila mezi věřící laiky a stala se velmi oblíbenou.

Ve 12. století se mezi řeholníky a mnichy objevují velcí mariánští ctitelé (například svatý Bernard z Clairvaux)

a také díky nim se zformovala modlitba, která později dostala pojmenování žaltář Panny Marie, protože sestávala z recitování 150 *Zdrávasů*. V té době modlitba *Zdrávas*, jako stavební kámen Mariina žaltáře, obsahovala jen biblickou část (andělovo a Alžbětino pozdravení). Až v 16. století, i jako reakce na mnohé války či morové epidemie, svatý papež Pius V. oficiálně přidal k modlitbě *Zdrávas* i druhou část, v níž prosíme Marii o orodování ve dvou podstatných chvílích života: přítomný okamžik a okamžik naší smrti.

Struktura modlitby růžence se ustálila v 15. století. Podíleli se na tom mnozí mniši či řeholníci, ze kterých můžeme zmínit zejména kartuziány Jindřicha Kal-karského a Dominika Pruského, kteří na závěr modlitby *Zdrávas* doporučovali vkládat krátké invokace popisující události z Ježíšova a Mariina života. Zásadní věc ve vývoji růžence má na svědomí dominikán, blahoslavený Alan de la Roche, který 150 *Zdrávasů* rozdělil na 15 desátek, přičemž každý desátek začínal modlitbou Otče náš a každý *Zdrávas* byl zakončen invokací. Také je rozdělil na tři skupiny po pět desátkách. Přestože se jeho invokace po modlitbě *Zdravů* lišily od těch dnešních, samotným seskupením desátek do tří skupin položil základy pro radostný, bolestný a slavnostní růženec. První skupina se zaměřovala na tajemství vtělení, druhá na tajemství umučení a poslední na tajemství zmrtvýchvstání.

Pomyslnou tečku ve vývoji růžence můžeme přisoudit svatému papeži Piovi V., který bulou *Consueverunt Romani Pontifices* z roku 1569 jako první papež definoval modlitbu růžence. Samozřejmě, o několik staletí později, v roce 2002, svatý papež Jan Pavel II. přidal nová růžencová tajemství (tajemství světla) k těm původním, ale na povaze a struktuře růžence se nic nezměnilo.

S modlitbou růžence je spojen i svátek Panny Marie Růžencové. Jaký je jeho původ?

Počátky jsou spjaty s datem 7. října 1571. V bitvě u Lepantu křesťanská vojska porazila tureckou armádu. Protože před bitvou se očekávalo, že turecká armáda bude ve značné převaze, papež Pius V. vyzval věřící, členy růžencových bratrstev, aby modlitbou růžence vyprosili zázrak. A ten se opravdu

udál. Křesťanská vojska zvítězila. Na znamení díky papež Pius V. rozhodl, aby se každoročně 7. října slavil svátek Panny Marie s titulem Panna Maria Vítězná.

Následující papež Řehoř XIII. přesunul tento svátek na první říjnovou neděli, přičemž změnil jeho název na svátek Panny Marie Růžencové. Po několika změnách papež Pius X. přesunul tento svátek zpět na 7. října, a tak je to dodnes.

Mně osobně tento svátek spolu se zmíněnými historickými událostmi připomíná, že modlitbou růžence se dá skutečně vyprosit mnoho, i to, co je na první pohled nemožné.

Proč se lidé modlili a i dodnes modlí růženec?

Růženec nemusí vyhovovat každému, ale mnozí světci či učitelé duchovního života nám ho doporučují jako perlu mezi modlitbami. Myslím, že hlavním důvodem je jeho jednoduchost na jedné straně, krása, bohatství a hloubka na straně druhé. Modlitba růžence je jednoduchá, protože je založena na opakování modlitby Otče náš a Zdrávas, Maria. Ale zároveň je to modlitba, která v sobě ukrývá nesmírné bohatství v podobě růžencových tajemství. Díky nim se růženec stává evangelní modlitbou, protože obsahuje základní události z Ježíšova života a ze života Marie. Díky nim je růženec jakoby malým katechismem obsahujícím základní pravdy naší víry.

Při modlitbě růžence vstupujeme spolu s Marií do tajemství a událostí Ježíšova života a zároveň dovoluujeme Ježíši, aby on vstoupil do událostí a tajemství našeho života. Růženec je tak vzájemným darováním se člověka Pánu a Pána člověku. Ale pokud bereme růženec vážně, nemůžeme zůstat pouze při tom, že je to „jen“ vzájemné darování se člověka a Pána. Růženec nás zve k tomu, abychom se v každodennosti života darovali i našim bratrům a sestrám. Růženec nás zve k aktivní lásce Až tehdy budeme moci říci, že se růženec nejen modlíme, ale ho i žijeme, i v tom se projevuje hloubka a geniálnost této modlitby.

Růženec je tedy modlitba, při které nám Maria pomáhá poznávat, jak se Bůh daroval nám; při které nás Maria učí darovat se Pánu; a při které nás Maria vyzývá, abychom se darovali jiným. A taková modlitba byla, je a bude stále aktuální.

V mnoha kostelech se nachází obraz, na kterém Panna Maria podává růženec svatému Dominikovi Guzmánovi. Co nám chce toto zobrazení sdělit?

Byl to blahoslavený Alan, který ve své době (15. století) šířil podání, podle kterého Panna Maria předala modlitbu růžence svatému Dominikovi. Během

jeho života byli právě dominikáni nejhorlivějšími ohlašovateli a šířiteli této modlitby. Dnes víme, že přímé předání růžence svatému Dominikovi má spíše legendární charakter. Avšak o svatém Dominikovi je známo, že se vyznačoval hlubokou mariánskou úctou a zároveň byl mužem, kterého fascinovalo Boží slovo. Přes den či v noci nad ním uvažoval a rozjímal.

Některé indicie naznačují, že svatý Dominik a první generace dominikánů zdůrazňovaly, aby se recitování Zdrávasů v žaltáři Panny Marie spojilo s rozjímáním nad událostmi z Ježíšova a Mariina života. Žaltář Panny Marie tak dostal charakter rozjímavé modlitby, což je při modlitbě růžence podstatné.

Ačkoli svatý Dominik není historický původce modlitby růžence, můžeme ho klidně považovat za jednoho z hlavních duchovních původců této modlitby.

(podle KN)

Dvě osoby stejného pohlaví nemohou zplodit život

Diskuse v parlamentech pro a proti, pochody, manifestace za práva, ale i bouřlivé odmítání. Mluvíme o osobách s homosexuální orientací. Tentokrát s morálním teologem Mons. Františkem Tondrem.

Lidé s homosexuálním cítěním se při obhajování legalizace jejich svazků odvolávají na chartu základních lidských práv. Odlišují se základní lidská práva od práv homosexuálů?

Základní lidská práva vyplývají z lidské přirozenosti a nelze je ignorovat, popírat či dokonce nepřiznat obecně nebo v jednotlivých případech. Zapsána jsou v lidském svědomí a člověk je poznává dřív, než by byly kodifikovány. Kain věděl, že zabít člověka, a navíc bratra, je něco špatného, ačkoli ještě nebyl žádný psaný zákon. Tato práva byla pokrokem lidstva později kodifikována.

Známe zákoníky starověkých národů, v izraelském národě to bylo Desatero. Některá lidská práva nejsou zjevná na první pohled. Musíme je vydedukovat z těch základních. To se provádí na církevním fóru i na civilním, tak i na mezinárodním. Tak známe lidská práva vyhlášená lidskou autoritou. Samozřejmě, když vycházejí ze základních lidských práv, nemají povahu jen lidského zákonodárství. Přirozená lidská práva jsou dána každé lidské osobě samým Stvořitelem. Tedy mají Boží původ. A lidské zákonodárství musí tato práva respektovat. V Církvi je nejvyšším zákonodárcem papež, Svätý Otec. I on musí vycházet nejen z přirozeného zákona, ale i ze Zjevení, tedy z Písma svatého a autentické tradice. Přirozená lidská práva vyplývají z podstaty věci a z jejího účelu. Bůh každému svému stvoření dal jistý, jemu vlastní cíl. Tak dostalo svůj cíl i manželství – vytvořit vztah lásky a zplodit život. Takže všeobecná lidská práva se vztahují na všechny lidi stejně, i na ty, kteří mají homosexuální orientaci.

Jaký je postoj církve k homosexualitě, k osobám s homosexuálními sklony a k současným nárokům homosexuálů?

Homosexualita je předmětem zkoumání několika vědních odborů biologie, medicíny, psychologie a etiky filozofické i křesťanské. Po stránce biologicko-medicínské existuje několik studií, které se snažily dokázat konkrétní genetickou predispozici, a tím i přirozenost homosexuality. Ale zároveň jsou i protinázory a zpochybnění těchto studií. Dosud se nepodařilo spolehlivě prokázat genetický nebo anatomický původ. Úkolem Církve je však především řešit problém homosexuálů po stránce pastorační. I homosexuální osoby jsou nositeli lidské důstojnosti, patří jim spása, a tedy i pastorační péče ze strany Církve. Je třeba je zapojit do církevního života, farního, liturgického a do různých společenství. Je třeba se definitivně zbavit jakéhokoli věku odstrkování a ironizování těchto osob. Homosexualita jako stav, pokud nebyla získána nezodpovědným chováním například z nedostatku osob druhého pohlaví, není nějakým proviněním. Za to člověk nemůže. Rozlišujeme však stav a aktivitu. Člověk s homosexuální orientací je povinen zachovat ctnost čistoty stejně jako

osoby heterosexuální, které nežijí v manželství. Sexuální stránka člověka je cílově zaměřena na to, aby dvě osoby rozdílného pohlaví uzavřely manželství, žily ve vzájemné obohacující se lásce a dali život novým lidským jedincům, aby se tak zachovalo lidské pokolení. Dvě osoby stejného pohlaví tyto cíle nemohou splnit. Nemohou dát život dětem, nemohou se vzájemně obohatit, neboť si nemohou navzájem dát to, co druhému chybí. Mohou to jen muž a žena. Zdravá výchova dětí, zvláště po psychické stránce, vyžaduje otce i matku. To potvrzuje každá vývojová psychologie. Proto v žádném případě nelze homosexuální partnerství dát na stejnou úroveň s heterosexuálním manželstvím.

Má homosexualita vztah k sexuálním skandálům kněží a k celibátu, jak se v médiích prezentuje?

Musíme rozlišovat skandály homo-sexuální od skandálů pedofilních, ačkoli mají mnoho společného. Známe případy, kdy se do kněžského semináře přihlásí homosexuálně orientovaní mládenci. Moje domněnka je, že nevidí svou budoucnost v manželství, tak to zkusí v kněžství. Nejčastěji se to projeví ještě během studií, a proto nemohou být vysvěceni. Ale pokud se neprojeví, neboť homosexualitu ne vždy lze vybadat pouze z vnějších projevů, dostanou se i ke kněžství. V takových případech hrozí nebezpečí i jejich vnější aktivity. Pedofilie se však může dopustit i heterosexuál. Každý veřejný kněžský hřích je pohoršením. Tyto hříchy jsou však zvláště bolavé a stávají se pak předmětem neúměrného medializování.

Myslíte si, že lze zakázat „lásku“ homosexuálům?

Láska je velmi široký pojem. Vím však, co touto otázkou myslíte. Homosexuální partnerství se nikdy nemůže postavit na rovinu heterosexuálního manželství jako jeho rovnocenná alternativa. V opačném případě by nastala degradace manželství a jeho základních znaků. Sex nepochází od člověka, ale od Stvořitele. Toto my lidé musíme respektovat. Nezachovat v něm disciplínu je těžkým hříchem i s jeho následky. Lidská tolerance hříchu na jeho podstatě nic nezmění.

Jak vnímáte veřejné „duhové pochody“ a přísná bezpečnostní opatření kolem nich?

Kdyby „duhové pochody“ znamenaly jen to, že my homosexuálové existujeme, za to, že jsme, nemůžeme, mějte nás v úctě a respektujte tak jako jiné lidi, bylo by to v pořádku. Když se však domáhají „práv“, která jim podle přírody nepatří, jako jsou legalizování partnerství nebo adopce dětí, pak s tím nemohu souhlasit. Podobně nesouhlasím ani s násilnostmi vůči nim. Nevoli lze projevit vždy slušným způsobem.

(podle KN)

Eucharistické zázraky

Již jsme o nich možná slyšeli, ale víme něco bližšího? Kdy a kde? Blahoslavený Carlo Acutis se pokusil tyto zázraky zdokumentovat a tak díky jeho práci se můžeme seznámit alespoň s těmi, co se staly nám nejbližší. Kéž nám to pomůže v uvědomění si, že ve svatém přijímání nepřijímáme nějaký „posvěcený chléb“, ale **skutečné Tělo Ježíše Krista, Božího Syna**.

Weiten-Raxendorf – Rakousko

V 15. století se v Rakousku událo několik krádeží proměněných Hostií. Proto se

Farní kostel ve Weitenu.

udomácněl zvyk uchovávat proměněné Hostie v sakristiích. Navzdory těmto opatřením se však jednomu zloději podařilo ukrást z farního kostela ve Weitenu proměněnou Hostii, kterou si vložil do rukavice. Z kronik Weitenu víme, že se to stalo v roce 1411. Zloděj následně naskočil na koně a měl namířeno do blízké vesnice

Spitz. Namísto hlavní cesty si však zvolil vedlejší, která vede přes prohlubeň Mühlendorf, kterou nazývají i „Am Schuss“. Když muž dorazil na místo, kde je dnes postavena na památku zázraku kaple, jeho kůň se zastavil a ani přes příkazy se nechtěl pohnout dál. Někteří z dělníků, kteří pracovali na okolních polích, to uviděli a spěchali mu na pomoc. Kůň byl jako z kamene a ani za nic se nechtěl pohnout z místa. Najednou se však kůň dal z celé síly do běhu a Hostie ukrytá v rukavici vypadla na zem, aniž by si toho někdo všiml.

Kaplička postavená na místě nálezu Hostie.

půlená. Obě části byly však spojeny díky vláknům, která krvácela.

Dojatá žena dala na tom místě postavit na své náklady malou kapli na znamení poděkování. Jakmile se zpráva rozšířila po okolí, začaly přicházet zástupy věřících. Následně bylo tedy potřebné postavit větší kostel, který by pojal velké davy, které každoročně přicházely, aby uctily vzácnou relikvii..

O několik dní později kráčela tudy paní Scheck z Mannersdorfu a uviděla blízko toho místa silné světlo, v jehož středu byla Hostie. Žena ji zvedla a ke svému velkému překvapení uviděla, že je roz-

Starobylý obraz s vyobrazením zázraku

(podle <http://www.miracolieucaristici.org/>)

Svědectví bývalé homeopatičky

(Pokračování z minulého čísla)

Život zakladatele homeopatie

Abychom porozuměli učení o homeopatii, je důležité znát osobnost a základní dílo lékaře Samuela Hahnemanna, objevitele principů této metody. Po tomto sporném lékaři totiž nikdo jeho způsob léčení zásadně nezměnil.

Christian F. Samuel Hahnemann se narodil v Míšni v roce 1755 jako syn malíře porcelánu. Jako velmi nadaný žák měl možnost studovat na knížecí škole Sankt Afra. Tam se kromě francouzštiny naučil dobře i angličtině, řečtině a latině, a to do té míry, že mohl později vykonávat rozsáhlou překladatelskou činnost, čímž si jako chudý student zajišťoval živobytí. Když mu bylo dvacet let, začal studovat medicínu na universitě v Lipsku. Ve studiu později pokračoval dva roky u známého lékaře von Quarina ve Vídni. Zde se seznámil s baronem Samuelem von Brukenthalem, který ho vzal s sebou, aby mu sloužil jako domácí lékař a knihovník. Svobodný zednář von Brukenthal jej uvedl do lože svobodných zednářů, kam mladý Hahnemann vstoupil jako dvaadvacetiletý. Tady se dozvěděl cosi o deismu (učení, podle něhož Bůh existuje, je prapříčinou světa, avšak potom již do jeho dění dále nezasahuje; svět se vyvíjí podle svých vlastních zákonů – pozn. red.). Své studium ukončil doktorskou disertační prací, ve které poprvé zmínil tehdy známého Antonína Mesmera, objevitele tzv. živočišného magnetismu.

Po absolvování studia se Hahnemann jako lékař usadil v Hettstedtu, později v Dessau, kde se oženil s Henriettou Kuchlerovou, dcerou místního lékárníka. Pro neúspěchy při výkonu svého medicínského povolání se čím dál více odvracel od lékařství. Zato jeho překladatelská činnost byla horlivá. Při překládání statí z *Materie medicí* od anglického vědce Cullena kritizoval Hahnemann Cullenovo chápání léčivých účinků chininové kůry.

Prostřednictvím vlastních pokusů narazil Hahnemann na homeopatii. Od tohoto okamžiku ustavičně zkoumal a zjišťoval, jak zformulovat výsledky nového pravidla léčby. V roce 1796 zveřejnil slavnou stat': 'Pokus o nový princip

odhalování léčivé síly substancí medikamentů' a poprvé tu připomněl homeopatickou zásadu *similia similibus curentur* (podobné se léčí podobným).

Hned nato vzplála hádka mezi učenici školské medicíny, kteří tento léčebný postup rozhodně odmítali. Přes silný odpor však Hahnemann získal habilitaci na universitě v Lipsku, kde od léta 1811 vyučoval předmět homeopatie. Přitom vykonával i praktická léčení, kterým se mu, podle výpovědi jeho přívrženců, podařila neobyčejná vyléčení.

Ve spisu *Organon léčení*, který vyšel v roce 1810, popisuje původ a způsob účinku svého principu léčení. Tato práce se dodnes považuje za základní dílo homeopatie. V Lipsku se Hahnemann dostal i do sporu s lékárníky, a to z důvodu samostatného vydávání homeopatických léků svým pacientům. Dostal zákaz vyrábět sám léky. Následně odešel do Kothenu, kde své léčitelství mohl volně vykonávat pod ochranou vévody. Zde strávil pokojný úsek života, díky čemuž došlo k rozvoji homeopatie. Na její další šíření měly velký význam i články v říšském věstníku, jehož redaktorem byl Rat Becker, taktéž člen svobodozednářské lóže. Navzdory vysokému věku Hahnemann doladřoval své léčitelské umění. Na úroveň neměřitelnosti rozšířil i druhý základní princip – princip potencování anebo dynamizování léčiv. V té době radil nebrat léky, ale „pouze k nim přivonět“. Ještě jako osmdesátiletý, již vdovec, se podruhé oženil s mladou pětaticetiletou francouzskou malířkou Melanie d'Hervilly a odstěhovali se do Paříže. Zde si společně otevřeli homeopatickou ambulanci. Zemřel 2. 7. 1843.

Organon léčebného umění

V roce 1810 vydal Hahnemann v Lipsku *Organon racionální léčby*, jeho další vydání vyšlo pod názvem *Organon léčebného umění*. V tomto díle položil

metodické a filozofické základy homeopatické léčby. V předmluvě k 6. vydání kritizuje alopatickou medicínu té doby a uvádí nové léčitelské umění – homeopatii, kterou sám objevil. Definuje ji jako léčebný postup úplně odlišný od alopacie. Tvrdí, že choroby jsou

způsobené pouze narušením duchovní síly oživující lidské tělo. Použitím správného homeopatického léku dojde k duchovní – dynamické změně a přeladění stavu pacienta. Tyto léky v malých dávkách také sám podává nemocnému. Starou školu, tedy klasickou medicínu, nazývá opakem homeopatie, jako je noc opakem dne.

Hahnemann kritizuje klasickou alopatickou medicínu, která se snaží hledat příčinu choroby a tuto příčinu se snaží odstranit. On však tvrdí, že většina nemocí je duchovního původu, a proto se jejich příčina nedá poznat lidskými smysly. Dokonce pozorování anatomů, patologických anatomů, fyziologů považuje pouze za výplod fantazie. Opakovaně tvrdí, že příčiny nemocí nejsou hmotné povahy. Nevěří v materiální přenos nákazy, například do rány na kůži. Za nesprávné považuje materiální názory na vznik a podstatu onemocnění. Věří, že nemoci lidského organismu jsou vyvolávané a udržované pouze duchovní dynamickou silou. Hahnemann se přitom odvolává na moudrého a dobrotivého Stvořitele, který mu dal objevit léčitelské umění – homeopatii. Může se tak jevit jako věřící křesťan. Jaké teologické prameny však za tím stojí?

Kdyby Hahnemann vyznával křesťanský život, pak bychom mohli hledat odůvodnění jeho duchovních teorií v Božím slově, v Písmu svatém. Opak je však pravda. Hahnemann odmítá základy evangelia, včetně osoby Ježíše Krista. V dopise svému žáku Stapfovi (Brief an Stapf, Kothen 1830) píše: „Jako důležité znamení naší doby vnímám skutečnost, že nyní můžeme číst Konfucia. Brzy ho obejmou v království šťastných duší, dobrodince lidstva, který nás vede tou správnou cestou k moudrosti a k bohu, už šest a půl století před tímto Blouznivcem“. „Blouznivec“ Ježíš z Nazaretu, který nevede Hahnemanna po přímé cestě k moudrosti, ale s celníky a hříšníky chce vybojovat těžkou cestu do Božího království na zemi, který z kříže promlouvá k lotrovi, tento muž bolesti je pro Hahnemanna nepřístupný (!).

Svým způsobem tragická je i neoddělitelná skutečnost, že Hahnemann vybudoval svoje poznání na poznacích tehdy velmi rozšířeného přírodního náboženství. Od svého mladého věku až do své smrti byl věrným přívržencem zmíněného deismu. Jeho obšírná písemnost (spisy, rukopis) a též jeho brzké členství ve svobodozednářské lóži prozrazují jeho opravdové duševní postoje.

Jaký je pohled na Organon v současnosti? I dnes se homeopatie realizuje na základě stejných principů jako v době Hahnemanna. Reprezentanti této metody jeho stanoviska stále považují za platná. Ale takřka všichni jejich zastánci se vyhýbají metafyzickým slovíčkům pana Hahnemanna. Zapomínají přitom, že

bez duchovních představ jejich zakladatele je fungování homeopatie nepochopitelné. Aby výklady odpovídaly vědeckému myšlení 21. století, původní duchovně založená vysvětlení zatajují a nahrazují novými „vědeckými“ termíny. Dosud, takřka o dvě stě let později, nebyl na základě výsledků výzkumu podán žádný přírodovědecký důkaz, který by vysvětloval základní principy homeopatie.

Klinické studie a registrace homeopatik

V žádné z kvalitně vypracovaných klinických studií se účinnost homeopatik nepodařilo věrohodně prokázat. V prestižním lékařském časopisu Lancet vol. 344 z roku 1994 homeopat Reily uvádí studii o účinnosti homeopatik při terapii alergického astmatu. V závěru uvádí, že homeopatikum je účinnější než placebo. Avšak hned následující číslo tohoto periodika (vol. 345 z r. 1995) přináší článek, v němž se uvádí, že studie obsahuje závažné chyby, které mohly úplně zkreslit její výsledky.

V *British Medical Journal* vol. 324 vyšla v roce 2002 dvojité slepá randomizovaná kontrolovaná klinická studie Lewitha a spol.: Používání ultramolekulární potenciace alergenů k léčbě astmatiků alergických na domácí prach.

Studie se zúčastnilo 242 astmatiků s pozitivním testem na domácí prach. Ve výsledcích však nebyly zjištěny žádné rozdíly mezi skupinou užívající placebo a homeopatika.

V *British Journal Clinical Pharmacology* byla v roce 2003 publikována práce Briena, Lewitha a Bryanta pod názvem: Ultramolekulární homeopatie nemá žádné porovnatelné klinické efekty. Je to dvojité slepá randomizovaná studie kontrolovaná placebem s Beladonnou 30C. Cílem studie bylo zjistit, zda ultramolekulové zředění Beladonny 30C se liší od účinků placebo. Výsledky však nepotvrdily žádné signifikantní rozdíly mezi dvěma zkoumanými skupinami. Během studie bylo zaznamenáno 37 nežádoucích účinků, z toho dva byly závažné – silné bolesti břicha, které mohou být spojené s užíváním homeopatika Beladonna.

Chtěla bych upozornit, že uvedené studie vychází v zahraničních časopisech, které jsou v běžné praxi lékařům těžko dostupné. Ve slovenských odborných lékařských časopisech jsem nenašla žádnou klinickou

studii. V Lüllmannově *Farmakologii a toxikologii* (Grada 2002) čteme:

„Skupina expertů Evropské komise v roce 1996 rozhodla, že homeopatické léky musí podléhat stejným zkušebním podmínkám jako léčiva vědecké medicíny a svou účinnost i bezpečnost musí prokázat při stejných podmínkách (kontrolované klinické studie). Podle současných postojů našich úředních míst však mohou 'úspěchy' okrajových metod, ke kterým patří i homeopatie, posuzovat pouze pracovníci, kteří příslušnou metodu vykonávají. To je ale protiargument, který odporuje každé kritické vědecké metodě.“

Takto homeopatika, vydávající se za léčivo, ve skutečnosti postrádají jeho základní atribut – a to prokázanou účinnost. V zemích EU se homeopatika taktéž registrují bez této účinnosti. Naopak v zemích, kde by při registrační proceduře museli svou účinnost prokázat (např. v Norsku), není registrovaný jediný homeopatický přípravek. V SR prošly v letech 1991 až 1993 homeopatické léky registrací ve Zkušebním ústavu kontroly léčiv a jsou běžně dostupné v lékárnách. Jejich účinnost však posuzoval homeopat.

Stanoviska odborných lékařských společností

Stálý výbor lékařů evropského společenství sdružující lékařské organizace zemí EU zařazuje homeopatii mezi metody, jejichž principy nejsou vědecky doložené. Představitelé evropských farmakologických společností v roce 1992 v Belgrate k ní přijali negativní stanovisko. Na základě rozboru homeopatických principů a klinických studií ji mnohé odborné lékařské společnosti v rozvinutých zemích světa odmítají jako iracionální a nevědeckou metodu. Z podobných důvodů homeopaty a jejich společnosti ve světě nepřijímají do renomovaných lékařských společností. Slovenská homeopatická společnost nepatří mezi odborné lékařské společnosti. Homeopatie se na Slovensku může vykonávat pouze jako léčitelství.

Závěr

Na školeních z homeopatie nikdo ode mě diplom z medicíny nepožadoval. Homeopatie není medicínský obor a proto se na lékařských fórech o ní ani veřejně nediskutuje. Tato léčba není léčbou *lege artis* (podle lékařského vědeckého doporučení). Kdyby ji lékař zanedbal a naordinoval by homeopatickou léčbu, může být za to stíhaný. Slovenská homeopatická společnost sice oficiálně přijímá do svých řad lékaře

a farmaceuty, ale jen proto, že doufá, že se etabluje do lékařských společností. Avšak zatím se tam pro svou nevědeckou metodu nedostala.

Svým příspěvkem jsem chtěla poukázat na duchovní – okultní podstatu homeopatie. Mnozí lékaři o tom vůbec nevědí. Na školeních přednášející užívají časté pseudovědecké formulace: vitální energie, informace apod. Lékař, který hlouběji pronikne do homeopatie, začne užívat EAV metodu, čínskou medicínu atd., se může dostat do osidel okultismu. Pomalu se mu změní myšlení, ze kterého se však nedá tak lehko vymanit.

(podle Milujte sa)

Církev věřícím život nekomplikuje

Předložená otázka je velmi náročná. Nejdřív je třeba dělat důkladní rozbor konkrétní situace. Jak zdůrazňuje Katechismus Katolické církve, láska manželů sama svou povahou vyžaduje jednotu a nerozlučitelnost.

Přítel není pokřtěn, už jednou měl svatbu v kostele. Jeho bývalá žena začala užívat drogy a ohrožovat život dítěte a celé rodiny. Následoval civilní rozvod. Já mám všechny svátosti. Chtěla bych svatbu v kostele. Je možné, aby přítel měl opět svatbu v kostele?

Zuzana

V otázce se píše, že přítel už jednou měl sňatek v kostele. Jelikož je nepokřtěný, logicky usuzuji, že první sňatek měl s katolíčkou s dispenzem od manželské překážky (srov. CIC 1086). To znamená, že jeho první manželství bylo sice před Církví platné, ale nebylo svátostné (svátostné manželství vzniká pouze mezi pokřtěnými). O čtenářce usuzuji, že je svobodná katolička a chce se platně oddat s přítelem, který je civilně rozvedený. Jsou zde uvedena dvě řešení. Záměrně píšu, že se pouze „rýsují“; až podrobnější analýza ukáže, zda alespoň jedno řešení bude možné. Prvním je proces manželské nulity, který se provádí u církevního soudu. Je 12 manželských překážek, 9 důvodů neplatnosti manželského souhlasu a dodržení takzvané kánonické formy (způsob uzavření manželství před Církví). Církevní soud, pokud ho o to přítel požádá, přezkoumá, zda jeho manželství vzniklo nebo nevzniklo. Neboť najde-li byt' jen jeden důvod neplat-

nosti, manželství nevzniklo. Proto doporučuji případ konzultovat s odborníkem, respektive vlastním farářem a podat žádost u církevního soudu, aby rozhodl. Druhým možným řešením je „rozloučení manželského svazku ve prospěch víry“. Platné manželství může rozloučit pouze papež, avšak při naplnění alespoň jednoho ze dvou specifických předpokladů. Jedním z nich je manželství, které není svátostné (což by byl případ manželství přítele). Druhý předpoklad vynechám, neboť nepřichází do úvahy.

Jednoduše by to znamenalo, že přítel by mohl dopisem požádat papeže, aby jeho první manželství „z důvodu, že jeho první manželství nebylo svátostné“ rozloučil; pokud by mu papež vyhověl, mohli byste se spolu oddat v kostele. Avšak tak jednoduché to není. Platná legislativa uvádí další tři podmínky: nesmí být ani přítel, ani vy tou osobou, která nese větší vinu na rozbití prvního manželství (čl. 4, bod 2), a není žádná možnost znovunastolení manželského života (čl. 4, bod 1). Třetí podmínkou, která se žádá od vašeho přítele, je, že se chce dát pokřtít a uzavřít nové manželství s katoličkou (čl. 7, § 2). Pokud váš přítel splňuje tyto předpoklady, může papeže poprosit o rozloučení prvního manželství. Prosba se podává prostřednictvím diecézního biskupa.

Normy, které je třeba zachovat při prosbě papeži, nebyly nikdy publikovány v úředním časopise Svatého stolce proto, aby si nikdo nemyslel, že Církev a papež je „pro udělování rozvodů“ a nerespektuje nerozlučitelnost manželství. Byly poslány pouze biskupům. Ale v současnosti již jsou přístupné na webové stránce www.vatican.va a lze si je přečíst ve světových jazycích. Jde konkrétně o normy, které je třeba zachovat při rozloučení manželského svazku ve prospěch víry, vydané Kongregací pro nauku víry 31. dubna 2001. Jsou to však pouze předpisy, které je třeba zachovat na úrovni diecéze. Neznáme, podle kterých postupuje Úřad pro manželské záležitosti existující při Kongregaci pro nauku víry. Spisy kontroluje a papeži to předkládá prefekt kongregace.

Doufám, že jsem v základních rysech srozumitelně vysvětlil situaci i řešení. Jsem přesvědčen, že věci nestojí tak, že věřícím Církev komplikuje život, ale jde o věci závažné teologické povahy, jako je nerozlučitelnost manželství. Na

druhé straně přijímání Eucharistie určitě stojí za námahu a oběť, kterou je třeba někdy podstoupit.

(podle KN)

Neuzavírejte se do náboženského sebeklamu

Nejsilnějším důkazem je vlastní svědectví svátostného života. Je žádoucí, aby eucharistická liturgie byla pro rodiče osobním vrcholem a zároveň pramenem, z kterého proudí všechna síla křesťanského, rodičovského i výchovatského jednání.

Jak mám argumentovat synovi, který říká, že on kostel k víře nepotřebuje? V Bohu věří, a protože ne všichni členové Církve se chovají tak, jak by se měli, na mše svaté chodit nebude.

Miroslava

Svatý Jan Pavel II. v apoštolském listu *Mane nobiscum Domine* (2004) poukázal na důležitou skutečnost, že Eucharistie vyvolává v účastníkovi slavení životní předsevzetí a podněcuje určité postoje.

Ty nazývá eucharistickými postoji. Jsou zároveň misijním plánem, protože mají potenciál zprostředkovat a prohloubit dar víry, tedy i víry dětí. Prvním postojem je **díkůvzdání**, kterým se v sekularizované kultuře, poznamenané zapomínáním na Boha a podporující marnou soběstačnost člověka, vydává svědectví, že stvoření bez Stvořitele zaniká. Je třeba začlenit eucharistický projekt díkyvzdání do každodenního života. Byl syn svědkem vašeho osobního díkyvzdání za vše, co vlastníte a čím jste? Třeba u stolu, po namáhavé práci či pěkném filmu nebo sportovním zážitku? Druhý

eucharistický postoj je **solidarita**. Prožíváte osobně nedělní Eucharistii jako velkou školu pokoje, ve které se formujete, abyste se stali tvůrci dialogu a společenství? Máte čas na rodinu, na rozhovory při práci, ve volném čase, při cestování, v radostech i potížích? Jaká je vaše empatie a schopnost budovat vztahy podle vzoru Svaté rodiny? Viděl vás někdy syn v pozici smírce a šířitele pokoje?

Další eucharistický postoj je **služba lidem**. Ochota přijmout postoj Ježíše, který myje nohy člověku, je „měřítkem autentičnosti naší účasti na Eucharistii slavené ve společenství“ (MND 28). Dokážete pod milostným vlivem slavení Eucharistie v bratrském úsilí vyjít vstříc bídám naší doby? Je empatie, prosociálnost a angažovanost součástí křesťanského stylu vašeho života? Praktikováním eucharistických postojů získáte jedinečný argument před kritickým pohledem syna. Budete moci říci: „Synu, jsou mnozí, kteří se nechovají tak, jak by měli. Ale je to zejména proto, že neznají do hloubky Boha jako pramen všeho dobra, proto potřebují nás, lidi solidarity a služby, abychom jim ho ukázali. Snažím se o to, proto potřebuji mši svatou, svaté přijímání i eucharistickou adoraci, abych měla vnitřní sílu i vizi. Pokud mi věříš, můžeš se přidat!“

Argument teologického charakteru

Je zjevné, že syn přebírá postoj vlastní idealistické filozofii, podle které je každý člověk autonomní duch, budující sám sebe prostřednictvím vlastních rozhodnutí. Fakticky tvrdí, že člověk pro svou spásu nepotřebuje ani Církev či dějiny spásy, ani vtělení či utrpení Boha, protože Bůh nepotřebuje mezičlánky, aby mohl vstoupit do duše jednotlivce. Tvrzení má však velké slabiny. Totiž „křesťanská víra jednotlivce nevyrostá z něho samého, nýbrž jen skrze zprostředkování celkem lidstva a dějin. Člověk může existovat jen tak, že od někoho jiného pochází, je zcela postaven na vztahu a k sobě samému přichází ne prostřednictvím sebe, ale skrze druhého“ (Joseph Ratzinger). Pokud se syn rozhodl opustit Eucharistii, z které se Církev rodí (*Ecclesia de Eucharistia vivit*) a ve které se neustále omlazuje, odmítá životodárné společenství víry a uzavírá se do náboženského sebeklamu. Každá forma víry, případně autonomně vytvořené bohoslužby (například často zmiňovaná modlitba v lese nebo vyhledávaná worshipová shromáždění), vede nakonec k izolaci, frustraci a bohapusté samotě. Člověkem vytvořená víra (na úrovni nauky i praxe) není spásonosná, neřeší problém hříchu a smrti, a proto nemůže přinášet pravý pokoj, radost či duchovní uchvácení vlastní svátečnímu dni (Joseph Ratzinger).

Vztah lásky

Je možné si pomoci také obrazem vztahu muže a ženy. Podle anglického dramatika a básníka George Chapmana partnerský vztah funguje jen tehdy, když se partneři naučí mluvit jazykem lásky toho druhého. Analogicky se může princip přenést i na vztah člověka a Boha. Aby vznikl skutečný vztah víry, naděje a lásky, potřebujeme mluvit nikoli jazykem lidské víry, našich malých nadějí a nedokonalé lásky. Bůh nám zjevil, jak vypadá pravá láska, a tedy jakému jazyku lásky rozumí. Zjevil nám to na kříži a tato oběť se zpřítomňuje ve mši svaté. Toužíme-li po skutečném a nejen fiktivním vztahu s Bohem, musíme se učit jeho lásce a to nepůjde bez nedělní Eucharistie ve společenství Církve. Jen tam přijímáme slova skutečného Božího ujištění, soustředěné Boží pozornosti, pravé dary přicházející z nebe, reálné spásné skutky a nakonec fyzické sjednocení s Kristovým tělem, duší i božstvem. Dá se říci, že při nedělní Eucharistii se člověk stává naplno člověkem, neboť je v nejintimnějším sjednocení se svým Bohem.

(podle KN)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Jako třtina ve větru

Třtina rozhodně není symbolem pevnosti. Hebrejský a řecký výraz označuje tímto pojmem jakoukoli travnatou rostlinu se širokými listy a s vysokým stonkem, rostoucí na vlhkých místech. Na Blízkém východě to bylo především v údolí Nilu. Pro svůj slabý stonek a výšku se velmi snadno stávala „pohybující“ pod nápory silnějšího větru. Poměrně snadno se lámala, a i proto se stala symbolem

nestability, kolísavosti a poddajnosti.

Když byl pouštní prorok Jan Křtitel uvězněn, protože vyčítal králi Herodovi Antipovi, že žil s manželkou svého bratra, i poslal své učedníky za Pánem Ježíšem s odkazem: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Když Janovi učedníci odešli, Pán Ježíš se obrátil k zástupům: „Co jste vyšli na poušť vidět? Třtinu zmítanou větrem?“ (Mt 11, 7).

Odpověděl tak na údiv zástupů nad Janovou nejistotou. Jan Křtitel kdysi přece ukázal na Pána Ježíše jako na Mesiáše. Pán Ježíš tím zdůraznil, že Jan Křtitel není nerozhodný slaboch, který je nejistý ve svém svědectví, ale naopak je prorockou postavou.

Obraz třtiny, hýbající se ve větru, se používá tehdy, když mluvíme o člověku, který je nerozhodný a nedostatečně razantní: Takový člověk, je-li vystaven různým protichůdným vlivům, bezmocně se poddává vůli silnějších jedinců. Je to člověk, který velmi často mění svůj názor, je nesamostatný, příliš poddajný a také slabošský.

Bůh však ani nad tímto člověkem „neláme svou hůl“. Pán Ježíš přišel na svět i proto, aby naplnil slovo proroka Izaiáše o Božím služebníku, který „nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot nehasí, podle pravdy bude vynášet právo“ (Iz 42,3), čili spravedlnost přivede k vítězství. Tuto naději proroka Izaiáše zdůrazňuje a opakuje i evangelista Matouš (Mt 12,20) a ještě dodává: „V jeho jménu budou doufat národy“ (Mt 12,21).

(podle Růženec)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

Pokračování z minulého čísla

9. března – Rebeka: Když patriarcha Abraham zestárl, rozhodl se poslat správce svého majetku Eliezera do své rodné země, aby odtud dovedl manželku pro jeho syna Izáka, protože ho odmítal oženit se ženami z kanaánské země, kde bydleli. Eliezer svěřil cestu do rukou Boha a žádal znamení - modlil se, aby ta, která bude pro Izáka vyvolenou, nabídla u studny, kde odpočíval, vodu nejen jemu, ale také jeho velbloudům. Ke studni přistoupila se džbánem Rebeka. Když

napojila pocestného, řekla: „I tvým velbloudům naberu vody, ať se dobře napijí.“ (Gn 24,19) Eliezer vzdával Bohu díky za slyšení proseb a šel do Rebečina domu oznámit jejímu otci svůj úmysl. Rodiče nechali rozhodnutí na Rebece a ta souhlasila. Izákovi, stále truchlícímu po matce Sáře, která zemřela jen pár let předtím, se zalíbila pravděpodobně na první pohled. Vzal jsi ji za ženu a „tak ji miloval, že našel útěchu nad ztrátou své matky“ (Gn 24, 67). Jméno Rebeka pochází z hebrejského Rivka s významem smyčka nebo provaz s uzlíky, což může symbolizovat věrnou manželku. Začalo se používat jako křesťanské po protestantské reformaci

v 17. století.

5. listopadu - Miriam: Ačkoli je Miriam hebrejskou podobou jména Maria, ve Starém zákoně se setkáváme i přímo s Miriam jako starší sestrou Mojžíše a Árona. První zmínka o ní se objevuje v Knize Exodus, když jako malé holčička sleduje svého bratra Mojžíše unášeného v košíku po řece Nilu, kam ho umístila jeho matka ve snaze zachránit dítě před faraonovým příkazem zabít všechny novorozené židovské chlapce. Miriam odvážně sleduje košík ve vodě a když spatří, že se dostává do rukou faraonově dceři, přijde k ní a nabídne se najít pro dítě chůvu. Když faraonova dcera souhlasí, Miriam jí dovede svou vlastní matku (tedy i matku dítěte).

Podruhé se Miriam objevuje na scéně po přechodu Izraelitů přes Rudé moře. Když vody pohltily nepřátelské egyptské vojsko, tancem a bubny přednášela Bohu chvalozpěv za vítězství vyvoleného národa. Mojžíš, Áron a Miriam se stali jeho vůdci, což časem vedlo k roztržkám mezi nimi, jejichž iniciátorem byla právě Miriam a kořenem její trpkosti žárlivost a závist na Mojžíšovo Boží prvenství. Ale Bůh je pokáral a zasáhl Miriam malomocenstvím, ze kterého však byla po sedmi dnech díky Mojžíšovým modlitbám očištěna. Názory na význam jména Miriam se různí – může pocházet z egyptského meri jam (milovaná Bohem), ale může znamenat i hořkost, trpkost či kapka moře, mořská hvězda apod.

(podle Slovo)

Zadáno pro ženy

Když tě pokouší pýcha...

Svatá Hyacinta Mariscottiouá

Svatá Hyacinta se narodila u roku 1588 v Itálii ve vznešené rodině, které dělala takové problémy, že ji její příbuzní doslova donutili odejít do kláštera. V klášteře nadále žila životem urozené šlechtičny, ale pak zažila náhlé a hluboké obrácení a zbytek života prožila jako vzorná františkánská sestra. Její svátek slavíme 30. ledna.

Časem jsme možná nabyly pocitu, že se nám nedá nic vytknout. Kamarádka vyjádří překvapení, že máme jaksí příliš rády drby, a my se bráníme. Matka se zeptá, co jsme to řekly dětem, a my znervózníme. Nadřízená v práci nás požádá, abychom se pokusily lépe vycházet s kolegyní, a my se okamžitě vzpříčíme: „Co si o sobě myslí, aby mi říkala, jak se mám chovat?“ Ptáme se: „Copak se považuje za dokonalou?“

Když nám vlastní pýcha brání, abychom se uměly objektivně podívat na sebe, můžeme si vzpomenout na svatou Hyacintu.

Tato světice pocházela ze zámožné rodiny a ani po vstupu do kláštera nepřestala vést pohodlný život. Když ji během nemoci navštívil zpovědník, udivil se, v jakých honosných poměrech žije. Navrhl jí, aby zkusila žít skromněji. A Hyacinta nereagovala na jeho návrh s hněvem nebo opovržením, ale začala se měnit. Do velké míry změnila dosavadní způsob života a vypěstovala si zvláštní oddanost ke Kristovu utrpení.

Co kdybychom si vzaly příklad ze svaté Hyacinty? Nemohly bychom tak jako ona zkusit odsunout stranou svou pýchu a zvážit návrhy nebo (uf!) kritiku jiných?

Za zpujností přichází potupa, u skromných lze však nalézt moudrost.

Přís 11,2

*Svatá Hyacinto,
jsem tak nedůtklivá.
Prosím tě, oroduj za mě,
abych dokázala vnímat pravdu ve slovech jiných
a uměla reagovat moudře a pokorně.*

Jak pokazit dítě deseti tafy

Dosti bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Spokojte se se známkou 3-

Celou práci vychovatelů skrz protíná jeden velmi problematický aspekt – neschopnost vydolovat z našich dětí to nejlepší.

Uspokojujeme se se známkou 3-. Ze strachu, že nás naše dítě bude vyrušovat nebo žádat příliš, ho zařadíme do prostředí průměrnosti nebo do bezbarvého světa, jakým se vyznačuje společnost posledních let. Ironií je, že tento bezbarvý svět se obvykle jmenuje „normálnost“. Abych lépe vysvětlil tento pojem, uvedu krátké podobenství.

Jeden člověk prý jednou našel orlí vejce, a protože na dvoře měl jen výběh pro slepice, uložil orlí vejce mezi ty slepičí.

V hnízdě kuřátek se vylíhl orlík a jistý čas rostl spolu s kuřátky. Byl trochu línější než ony a těžko se začleňoval do kolektivu, protože jak postupně rostla jeho „kapacita“, zabíral skoro celý kurník.

Dělal všechno to, co kuřata, ztotožňoval se s nimi. Prohrabával zemi a hledal červíky, kvokala a kokodákal jako slepice, poskakoval a třepal přitom křídly jako slepice a spával

v koutě, kde čekal na krmivo.

Od rána do večera, od večera do rána, pořád to stejné. Uspokojil se s tím, když ve chvílích největšího vzrušení přes den roztáhl křídla a sotva vzlétl, jak to dělají slepice.

Uběhly měsíce, či spíš roky a orel zestárl. Před jeho očima slepice přicházely a odcházely, z vajíček se stávaly kvočny. Občas uviděl sedláka, jak popadl některou z jeho přítelkyň a neuvědomoval si, že zanedlouho skončí rovnou v hrnci.

Jednou, když takto flegmaticky hloubal nad životem, podíval se na nebe a velmi vysoko spatřil létat krásného ptáka.

Důstojně míval obrovskými křídly a vznášel se mezi silnými poryvy větru. Byl to obr na nebi. Zdálo se, že si povídá se sluncem, hvězdami, oblaky. Dělal to s odhodlaným výrazem jako ten, co rozkazuje, a ne ustrašeně jako někdo, kdo neví, co s sebou tam nahoře a s komplexem opuštěnosti.

Starý, křivý a revmatický orel ho pozoroval téměř se zbožnou úctou. Díval se nahoru a pak pohlédl na sebe. Na okamžik zaváhal. Nato se zeptal nejbližšího kohouta, jak se to obvykle dělá mezi přáteli:

- Kdo je tamten? Kohoutek odpověděl:

- Ani se neptej! Ty a já jsme jiní, jsme z jiného světa!

Nám se protiví vysoké létání, velké sny, hvězdné způsoby. My jsme pozemští tvorové, pracující, pragmatičtí. Máme raději vejce v hrsti než slepici na střeše.

Orel předčasně chřadl. Kvůli ateroskleróze oslepl, byl psychotický a permanentně smutný. Usadil se v koutě kurníku.

V posledních dnech svého života blábolil divná slova: nebe, slunce, létat, výšiny, dálky.

Umřel a v kurníku nastalo velké prázdno. Slepice třepaly křídly a poletovaly těsně nad zemí, aby mu tak vystrojily pohřeb. V kurníku na pár hodin zavládlo ticho. Potom jedna slepice ohlásila nové vajíčko svým typickým kdákáním a na všechno se rychle zapomnělo.

Říká se také, že když byl orel nemocný, z nebe sletěl jiný orel a letěl velmi nízko nad zemí. Někoho napadlo, že asi chce unést nemocného orla. Kdosi to tam nahoře pochopil, ale příliš pozdě!

Tento příklad je nadnesen. Říká mnohem víc, než jsem vám chtěl říct, ale o některých věcech vypovídá jasně.

V dnešních školách, rodinách a společnosti se děje toto: nechceme prozkoumat bohatství, která jsou ukryta v hlavách našich dětí, a tak se uchylujeme k metodě „homogenizace“.

Když postavíme všechny vedle sebe, velmi snadno propadneme metodě plošného plánování namísto toho, abychom používali metodu osobního přístupu.

Mnohem pohodlnější je dělat z různých stejné než z různých různé.

Všem dáváme totéž krmivo (za krmivo nepovažuji pouze tělesnou stravu, ale i stravu pro rozum a duši) a riskujeme, že mladé, kteří jsou potenciálními hrdiny,

vědci, významnými lidmi, schopnými obsáhnout každé nebe, přinutíme tupě cupkat po víceméně asfaltových cestách této stále jalovější společnosti.

A i v těch vzácných chvílích, kdy naše děti pohlédnou vzhůru a ucítí nostalgii po nebi, ze strachu, že se tato nostalgie stane příliš náročnou cestou pro nás i pro ně, raději řekneme: „Nedělej si starosti, to je pro druhé. Ty jen pěkně hrab, zobej zrní a kdákej, a pokud opravdu chceš létat, nezapomeň, že nesmíš přeletět přes pletivo kurníku.“

2. Tajemství života

V následujícím pokusu tě zvu do vesmírného muzea, do oddělení Země. Na tomto výletě musíš zapnout fantazii a nebát se snít. Jde o pokus trochu blíže znát toho, který byl, bude a je tady.

Tak to bouchlo, že...

Je **0.00 hodin** a v dějinách všeho nastává cosi neopakovatelné. Po několika miliardách let jsme koukali do dalekohledu, počítali a počítali, trhali si vlasy a nakonec jsme to pojmenovali: „Velký třesk.“

Jen tak mimochodem: „To opravdu musel být třesk! Ještě dnes máme po něm stopy.“ Vzniká hmota a Pán ji dává do pohybu.

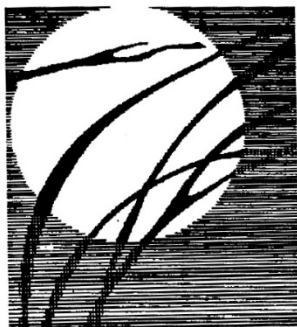
Sledujme tempo vývoje!

Od 0.0000...01 do 6.00 hodin to vše ve vesmíru rachotí, rozpíná se, naráží do sebe, shlukuje se, bublá, dělá kotrmelce, salta,...

Děti by to pojmenovaly velmi jednoduše: „Šlo o třesky-plesky.“ A jinak se to snad ani nedá popsat. A vím, že si to neumíš představit.

A je zde ráno naší Země

Kolem 6.00 hodin ráno vzniká na Zemi život. Jsou to „bezádrové“ řasy, které v současnosti našly (samozřejmě, že už bez života) kdesi v kanadských břidlicích.

V 8.00 se objevují elementární bakterie. Na první pohled nic moc, ale představ si to! Ono se to už hýbe. A pak opět nastává dlouhou dobu bublání tichého pohybu.

A potom?

Kolem 19.00 jsou zde primitivní bezobratlí. Co to bylo za podivíny? No... Ještě neměli zádivou kost. Opravdu, vůbec neměli charakter!

Ve 21.40 jsou zde již první bezčelistní obratlovci. Jde o něco více, ale česky řečeno, ještě „neměli zcela vyvinutou tlamu“!

Při odbíjení 23. hodiny se můžeme postavit do pozornosti a seznámit se s „šelmami zubatými“ - veleještěřmi, krokodýly a jinými potvory. Jejich potomkům se ještě i dnes úspěšně vyhýbám. Já o jejich „poctu“ nestojím.

Blíží se dvanáctá hodina!

Je 23 hodin, 25 minut a máme zde dlouho očekávané primáty.

Lidoop se hlásí ke „slovu“ ve **23:53 SEČ**.

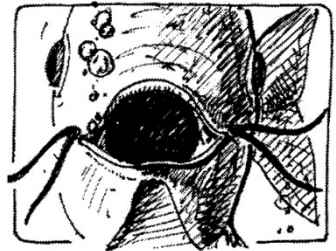
Těsně před půlnocí ve **23,59** na nás dýchá „australopithecus“.

Čas se do určitého času zastavit nedá, a tak...

Ve 23 hodin, 59 minut, 59 sekund a 45 setin sekundy přichází na scénu pán tvorstva – člověk. Kde byl tak dlouho? Proč se zpozdil? Ale nezlob se! Přišel tehdy, kdy měl přijít.

Všechny obrovské potvory z „Jurského parku“ už byly fuč a on se mohl po zemi svobodně projít a nadechnout.

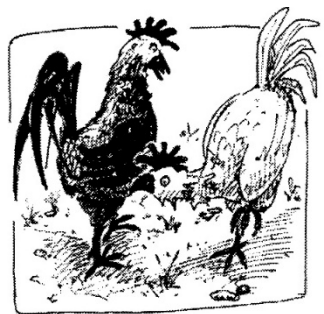
Vždyť si jen představ, kdybychom žili zároveň s tak velkými tvory, jako jsou naše dnešní bytovky... Asi bychom jen vykřikovali: „Odskoč, odskoč...“ Nic příjemného.

Uchopili jsme se šance

Lidé byli hned od začátku životaschopní. Udělali však „kiks“ (o tom pak), a to náš rozvoj pořádně přibrzdilo.

Za ten svůj čas – poslední čtvrtinu vteřiny – jsme vynalezli oheň, kolo, písmo. Zkrotili jsme zvířata, postavili pyramidy a sedm divů světa.

Osídlili jsme všechny kontinenty a při stěhování národů jsme několikrát proběhli přes Evropu. Rozštěpili jsme uran, odskočili si na Měsíc,... **Jen jestli jsme se i polepšili?**

Pár smíšených pocitů

Jak to, že ve vývoji života všechno šlo tak, aby se zde lidé objevili? Tolik nebezpečí na nás za ty miliardy let číhalo a přece jsme tady. **Teorie pravděpodobnosti je v „našem případě“ na kolenou.**

Zdá se, že to „Kdosi“ posouval dopředu tak, že nás tu chtěl. Stále šlo o nejlepší variantu pro člověka. A to teorie pravděpodobnosti neumí zařídit. **Přestože člověk ještě nebyl v podnájmu zvaném Země, kdosi mu zde chystal ráj!**

A je zde realita

Po tak dalekém pohledu na naše počátky si možná budeme více vážit času, který nám dává Pán. V zrcadle těchto časových horizontů se čas našeho bytí zdá opravdu maličký. Ba bleskový. Proto ho využijme! Naplňme ho až po okraj **láskou.**

Přátelé, Bůh chce k nám přijít v každé době.

Vždy nás miluje a také pro nás by mělo být vždy jasné, že vždy je čas milovat.

A něco z toho ráje ještě zůstalo

Dotkni se růže, naber do rukou čistou horskou vodu, usaď na svůj ukazováček berušku, ani se nehni, když uvidíš, jak se jelen hrdě nese po louce... A pokud chceš vidět ještě víc, tak východ slunce z Kriváně je něco neopakovatelného...

V přírodě je jeho stopa

Ano. Pán zanechal v přírodě svou stopu. Jsou lidé, kteří vidí víc. Mají smysl zachytit cosi nadmyslového. Umí zde uchopit krásu a proměnit ji v modlitbě na zážitek, který přibližuje k Bohu.

Tady a teď

V tématu jsem dal „dohromady“ několik skutečností: Čas a stvoření. Čas a život. Čas a krásu. Pokud je to spojeno v tobě, vzniká **přítomný okamžik**. Pokud ho umíš žít s Bohem, budeš vždy šťastný. To je posvátný život. Tady je štěstí, to je zákon!

Odposloucháno

Přede mnou seděl otec a asi osmiletý syn. Jeho usta-
vičné: „Proč?“ znělo jako refrén písničky.

„Tati, a odkud víme, že je Bůh?“ „Na to je těžká odpo-
věd'. On se zjeví, komu chce.“

„A tobě se zjevil?“

„Hm, už jsem se párkrát s ním setkal.“

„Tati, opravdu?“ vesele mrkl chlapec na otce. „Tak jak vypadá?“

„Peťo, víš vlastně jsem ho neviděl, ale cítil jsem, že je při mně.“

„Tobě je fajn. Řekni mi, jak jsi na to přišel, že existuje?“
bědoval syn.

„Víš, přemýšlel jsem o životě, a zjistil jsem, že na tomto světě
je všechno tak zařízené, aby to tady fungovalo... Rozumíš?“

„Moc ne...“

„Tak zavři oči a představ si moře. Víš proč je slané?“

„Ne.“

„I já jsem si nad tím lámal hlavu a přišel jsem na to, že kdyby
bylo sladké, tolik stojaté vody by se jistě pokazilo a byl by zde strašný smrad.
A také jsem si uvědomil, že kdyby nebylo větru, který to moře promíchává, sůl
by se usadila na dně moře a zase by zde byl tentýž problém. Víš, Peťo, všechno
na naší zemi tak důkladně do sebe zapadá, že kdo umí číst v životě, přijde

k tomu, že to všechno naprojektoval kdosi velmi moudrý... Někdo, kdo chtěl, abychom se tady měli dobře... A to byl Bůh.“

Chlapec neodpověděl. Byl tiše. Otec asi usoudil, že jeho myšlenky se musí usadit v Peťově duši a i on byl potichu. A já jsem byl svědkem svaté chvíle. Bůh se představoval dítěti. **Zvolil si k tomu srdce a ústa otce.**

To už musíš zkusit!

Nabízím ti aktivitu, kterou lze udělat několika způsoby. Může to být na rodinném výletě nebo na výletě skupinky. Vedoucí výpravy vyhlásí soutěž o „**Nejkrásnější pohled**“.

O co půjde dál? Účastníci výletu mohou přihlašovat do soutěže nejkrásnější obrazy, které se před nimi během túry „otevrou“. Pokud spatří něco, co stojí za to, přiběhnou k vedoucímu hry a řeknou: „**Přihlašuji**

tento pohled do soutěže.“ A popíše ho. Vedoucí se podívá na tu krajinku, nebo brouka, nebo o co jde a rychle to porovná s pohledy, které přihlásili jiní. A své rozhodnutí prozradí takto: „**Tvůj obraz se umístil na druhém nebo na „xy“ místě...**“

Aktivita může přejít do skutečné **farní fotografické soutěže**. Výstava jistě udělá rozruch ve farnosti či v místním mládežnickém středisku. Ale vlastně to je

také cílem. Ať lidé současnosti vidí věci trochu i jinak.

Slyšel jsi to?

Mnozí už dost dlouho diskutují, jestli může vzniknout život v laboratoři. Co na to? Bůh mohl uložit takové zákony do hmoty, které bychom mohli objevit a k tomu použít. Ale ani tehdy bychom nestvořili život, pouze použili zákony, které do hmoty uložil Bůh. Víru v Boha to nemůže nijak ovlivnit.

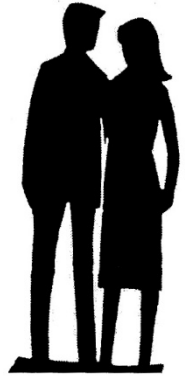
Ne každý vidí totéž

Zamilovaný pár je na procházce... Obrovský měsíc jim svítí na lesní stezku... Dívka okouzlená krásou přírody říká svému milému:

„To je ale krásná noc...“

Mladík pokýval hlavou a přisvědčil:

„To by se ale vozila kravám tráva...“

Životní moudrost

Bůh je vždy na straně života. On ho stvořil, On ho zdokonaluje.

Zanechal nám v přírodě svoji stopu. Něco ze své krásy a dokonalosti. **Vidí ji však jen ten, kdo má citlivé – čisté srdce.**

Co jsme prožili

Pouť na Litavě

V sobotu 29. července se u kapličky svaté Anny na Litavě konala již po desáté poutní mše svatá.

Mši svatou, kterou celebroidl náš pan farář Pavel Křivý, doprovodily zpěvem a hrou na klávesy místní rodačky Alenka Balášová a Hanka Bednářová.

Po skončení bohoslužby byli všichni pozváni na občerstvení pod místní hasičskou zbrojnicí, které spolu s hasiči obstaraly místní hospodyňky.

Anežka Bednářová

Pouť v Boru

Mše sloužená panem farářem P. Pavlem Křivým v Boru se konala v kapli zasvěcené Panně Marii v sobotu 12. srpna 2023 v 8:30 hodin. Mši doprovodil zpěvem a hrou na elektronické varhany p. Štěpánek. Mše se zúčastnila dvacítka věřících nejen z Boru. Po obřadu se věřící sešli s panem farářem v místním obecním domě k diskuzi a pohoštění, které připravila

paní Vlasta Rousová.

Žehnání aut v Olší

V neděli 27. srpna se před kostelem svatého Jiří v Olší konalo tradiční žehnání aut.

Každý, kdo chtěl požehnat svůj vůz či kolo, přijel ve 14 hodin před kostel.

Nejprve se zde uskutečnila krátká pobožnost, po jejímž skončení si každý majitel stoupl ke svému vozu, pan farář mu jej požehnal a od ministrantů dostal nálepku svatého Kryštofa. Letos je jich rozdalo 42.... Svůj vůz si letos přijel nechat požehnat i pan děkan Josef Rybecký z Tišnova.

Když měli všichni svá auta požehnaná, vydali se spanilou jízdou na faru do Dolních Louček na pohoštění z berana. O jeho přípravu a obsluhu se postarala opět olešská farnost. Všem, kteří se na ní podíleli, patří velké poděkování.

Anežka Bednářová

Žehnání aktovek Olší

V pátek 1. září se v kostele svatého Jiří v Olší konala mše svatá, při které pan farář požehnal všem školákům a školáčkám jejich aktovky.

Anežka Bednářová

Pout' v Újezdě u Tišnova

V sobotu 2. září jsme mši svatou oslavili patrona našeho kostela svatého Jiljí.

Slavnostní mši sloužil otec Pavel. Mile nás přítomné překvapil varhaník Jarek se zpěváky z Dolních Louček. Provedli mešní píseň z 19.století k patronu kostela „Ó, svatý Jiljí, buď od nás všech ctěný, chrámu našeho patronem zvolený „

Krásné slunečné počasí umožnilo, abychom si po mši před kostelem chvílku zastavili a při malém občerstvení pobe-
sedovali.

Velké poděkování patří všem, kteří se na průběhu slavnosti podíleli.

Josef Pohanka

Věděli jste?

Crown shyness neboli plachost korun je fenomén, který můžeme pozorovat u některých druhů dřevin. Jeho podstata spočívá v tom, že koruny sousedních stromů se vzájemně nedotýkají a jsou od sebe odděleny mezerou. Každý strom si kolem své koruny nechává trošku místa tak, aby se svého souseda nedotýkal. Tímto způsobem se vytváří trvalé ohraničení, které je viditelné ze země a působí opravdu neobvyklým dojmem. Co tento jev způsobuje, není dnes

zcela jasné ani vědcům. Chcete-li úkaz vidět na vlastní oči, měli byste navštívit pralesy v Kuala Lumpur.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pout' v Moraveckých Pavlovicích

Mše svatá v sobotu 7. října v 16:00 hod.

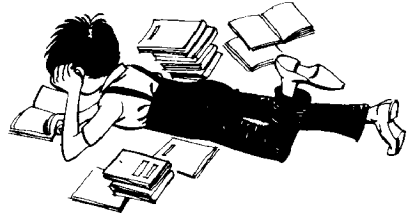
Biblické hodiny

4. a 18. října po mši sv. v Pastoračním centru v Dolních Loučkách. Letošní téma nese název: Svaté je jeho jméno.

Změna vyhrazena

Knižní okénko

Wilhelm Hünermann

Živé světlo

Román slavného autora představuje bohatý život svaté Hildegardy z Bingenu, která žila ve 12. století a byla abatyší benediktinského kláštera v Porýní. Ve své době patřila k neznámějším osobnostem církve v Evropě. Zapsala se do dějin nejen jako mystička s prorockým obdarováním, ale i jako velmi vzdělaná a činorodá žena, která měla značný vliv v církvi i ve společnosti. Působila v nesnadných časech křížových výprav, kdy se i mnozí v duchovním stavu nechali strhnout duchem světa a odkláněli se od evangelních ideálů. Bolestně vnímala mocenské spory mezi císařem a papežem i mezi papežem a vzdoropapežem. Hildegarda se stala jedním z velkých světél, jež Bůh postavil na svícen, aby „svítilo všem v domě“ (srov. Mt 5,13-14).

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 399,- Kč

Zuzana Holasová

Taurum: Cesta temným lesem k Beránkovi

V podivné říši rudého draka, kde nemůžete koupit Bibli v žádném knihkupectví ani si ji vypůjčit v knihovně, utíkají lesem Taurum, Miria a její dva bráškové. Snad najdou tajnou stezku, která je zavede do bezpečí před strašáky. Miria dokonce nalezne mnohem víc – samotného Beránka, na něhož je i rudý drak krátký.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 295,- Kč

PO STOPÁCH
LÁSKY

KŘEST

Bůh nás nesmírně miluje. Je naším Otcem a chtěl, abychom se my stali Božími dětmi. Proto nám dal křest, kterým do nás vtiskl svou stopu – nesmazatelné znamení.

Evangelia podle Marka, Lukáše a Matouše mluví o křtu.

O tom, jak Jan pokřtil Pána Ježíše.

Jan byl synem Alžběty a Zachariáše. Žil v poušti a ohlašoval lidem, aby se připravili na příchod Mesiáše. Říkal jim, jak mají žít. Mnoho lidí si při jeho kázáních uvědomilo, že nežijí správně. Litovali toho a chtěli svůj život změnit. Tak, jak voda odplaví špínu z těla, i lidé chtěli začít žít tak, jak se líbí Bohu. Proto přicházeli k Janovi.

Ten je ponořil do řeky Jordán. Janův křest byl vyjádřením jejich touhy, ale ve skutečnosti neodpouštěl hříchy.

Za Janem přišel k Jordánu i Pán Ježíš.

Přestože neměl hřích, přijal Janův křest.

Když vycházel z vody, z nebe zazněl hlas.

Pokud složíš mráčky do jednoho, dozvís se, co říkal.

O tři roky později po svém zmrtvýchvstání řekl Ježíš svým učedníkům:
„Jděte tedy, učte všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a naučte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“

Pán Ježíš nám ve křtu dává nový život, život Božích dětí. Od našeho křtu patříme do velké Boží rodiny – do Církve. Křest je proto nedílnou součástí života Církve. Je to brána k ostatním svátostem.

Jak probíhá
křest?

Kněž leje na hlavu křtěného člověka vodu a říká: (jméno např. Karle, Adame, Marie, Zuzano), já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Moje křestní jméno: _____

Můj nebeský patron je: _____

V čem je mi můj patron příkladem: _____

Navenek nic nevidíme, ale kdybychom mohli vidět duši křtěného člověka, uviděli bychom něco překrásného. Duše, která je zašpiněna dědičným hříchem a u starších lidí i jejich osobními hříchy, se po křtu stává bělejší než sníh. Je úplně očištěná a je do ní vtlačené znamení, že patří Bohu. A tak jako zazněl hlas Nebeského Otce při Ježíšově křtu, zněl v nebi jeho hlas i při našem křtu. Tak jako Bůh miloval Pána Ježíše, miluje i nás. Křest se uděluje jen jednou za život. Pán Bůh ve křtu vtiskl do duše člověka nesmazatelné znamení, které se nedá umýt, vygumovat, vymazat, spálit ani vyříznout... Ba nezanikne ani vyškrtnutím z matriky pokřtěných, ani nepřátelským postojem vůči Bohu. Už navždy budeme Božími dětmi.

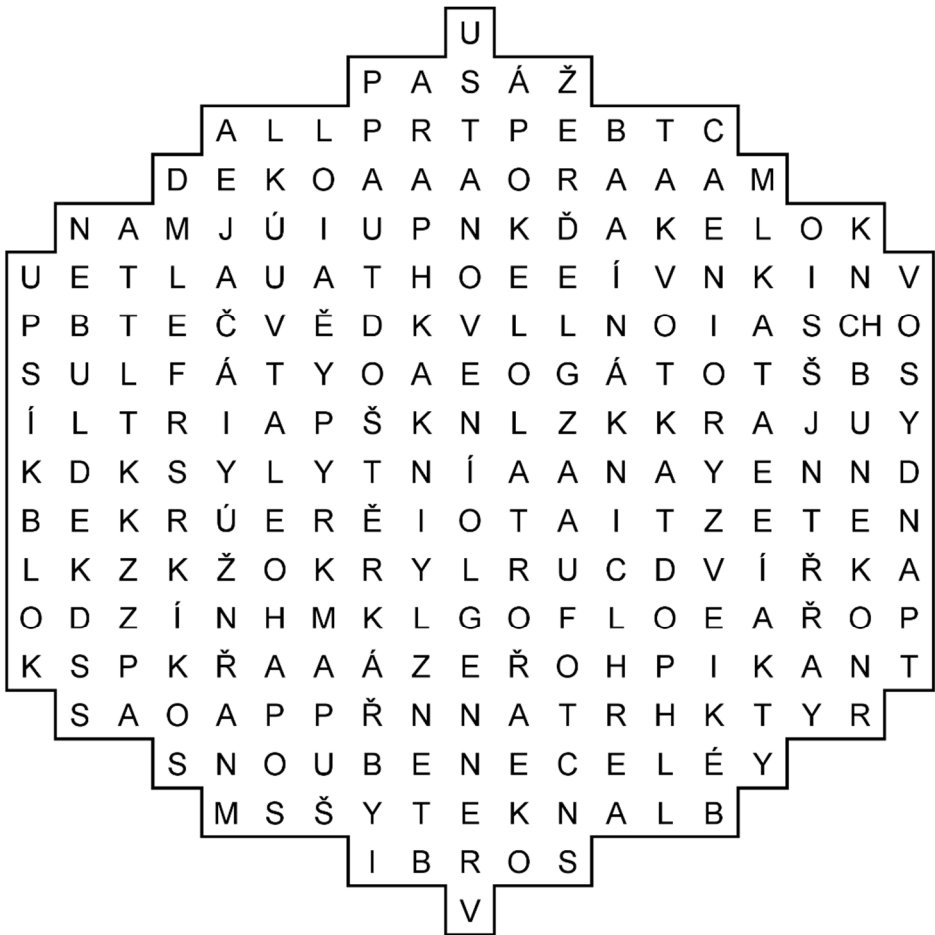
V dnešní tajence najdete jméno světce **1. jméno v tajence** (7 písmen), který byl biskupem italského města Janova. Jako dobrý pastýř vynikl starostlivostí o duše i základní potřeby chudých, zvláště sirotků a vdov. Je představován jako jejich dobrý a milovaný otec, který vynikal apoštolskou horlivostí a z lásky si dovedl mnohé odřící. Na srdci mu ležely všechny farnosti diecéze a svůj život dokončil při návštěvě jedné z nich - ve Villa Matutiae v oblasti Ligurie v provincii Imperia. Toto pobřežní město, vzdálené 145 km od Janova, dostalo po něm asi v 11. století pojmenování **2. jméno v tajence** (9 písmen) a v souvislosti s dialektem došlo o čtyři století později k úpravě názvu na **3. jméno v tajence** (7. písmen).

Za místo úmrtí je v tomto místě označována jeskyně Bauma, do které se v kajícnosti uchýlil k modlitbám, údajně v souvislosti s útoky Lombardů. Označován je jako ochránce proti vetřelcům a z toho důvodů vyobrazen i s mečem.

Někde je udáván rok úmrtí 641, ale podle rakve, do níž byl uložen, bylo upřesněno, že zemřel již v 5. století. Tradičně se pouze uvádělo datum 13. 10. U jeho hrobu došlo k více zázrakům a jeho jeskyně se stala oblíbeným místem poutníků.

Pro nebezpečí útoku Saracénů byly v r. 930 jeho ostatky převezeny po moři do Janova a umístěny v katedrále sv. Vavřince (San Lorenzo). V roce 1188 zde došlo ke kanonickému uznání jeho svatosti.

akty; anti; Beethoven; blankety; blok; brko; Caen; cinkání; čaje; deko; deky; děvče; dialektika; dvířka; elektronka; eten; granko; hnízdo; hrtan; Inka; kedluben; klas; knap; Kolek; kraj; kráva; kryl; léta; lift; louh; nerv; oáza; objezd; okop; opal; opál; ořez; pandy; paneláky; pasáž; pikant; příze; psík; říza; snop; snoubenec; spíže; spravít; sulfáty; štěrkář; šupa; tágo; taktik; taktovka; Talich; tisk; tmel; tofu; tyly; újma; ustanovení; ústup; ušanka; vnik; žerd'

Něco na závěr...

„Sousedo, váš pes už hodinu štěká! Mám strašnou kocovinu a potřebuju se vyspat!“

„Tak kdybyste vylezl z jeho boudy, možná by přestal...“

Večer v posteli. Ona: „Nechceš si zahrát na doktora?“

On: „Jo, běž do čekárny a počkej si dvě hodinky.“

Na dispečinku hasičů zvoní telefon: „Haló, honem přijed'te, tady hoří!!!“

„A jak se k vám dostaneme?“ zeptá se dispečer.

„Copak vy už nemáte ty velký červený auta?“

Jirka potká Slávka: „Ahoj, prý do tebe nedávno uhodil blesk?“

„Ani si nevzpomínám, po deseti letech manželství takové drobnosti ani neregistruješ.“

Oznamuje tatínek rodině: „Rodino, těšte se, letos o dovolené poletíme k moři... Proč brečíš, Pepičku?“

„Já s vámi nemůžu, já ještě neumím létat.“

„Vypij, prosím tě, tento lék,“ naléhá manželka na manžela.

„Ale vždyť to nám dal zvěrolékař pro psa?“

„No právě! Když tě Azor uvidí, možná to vypije i on.“

Vynoří se Jarda ze žumpy a žádá Karla: „Podej mi kladivo.“

Dostane ho a zmizí v kalech. Brzy se vynoří: „Podej mi hasák.“ Ponoří se.

Nakonec vyleze a říká: „Vidíš, kdyby ses líp učil, nemusel bys jen podávat.“

Zubař: "Chcete helium?"

Pacient: "A zmírní to bolest?"

Zubař: "Ne, ale když budete křičet, tak to bude srandovní".

Karel se ptá svého šéfa. „Prosím vás, můžu dnes odejít z práce dřív? Manželka chce abych s ní šel na nákup.“

„Ne, musíte být v práci.“

„Velice vám děkuji.“

„Mám vám přinést sodovku?“ ptá se číšník hosta po probdělé noci.

„Proboha ne, nesnesl bych ten rámus, který dělají bublinky!“